

890

La lloca

(ALDC, VI, 1441. La lloca)

Lloca (s. XIV) és el nom més general per a “gallina que cova” (DIEC) (cf. arag. *lueca*); deriva de *LOCCA, var. de *CLOCCA, mot onomatopèic imitador del crit de la lloca (veg. mall. *cloc, cloc* “Lo que fan sas galinas”, Figuera, 1840; *a peu cloc* ‘a peu coix’), i que ha deixat supervivents com *cloca* (var. *clloca* 99, amb palatalització de -L- del grup CL-, pròpia del rib.) i der. com *clocar, cloquejar*; cf. cast. *chueca*, romanès regional *clocă*, al. *glucke*.

Altres geosinònims tenen un caràcter molt local: *gallina ponedora* 64, 66, 127 o, simplement, *ponedora* 65, amb un determinant derivat de *pondre* (< PŌNĒRE); *covadora* 89, der. de *covar* (< CŪBĀRE); *gallina posada* 27, on el

determinant manté el sentit primitiu de *posar* ‘reposar, descansar’ (< PAUSARE). *Polla* 121 és mot no específic, f. de *poll*, del llat. PŪLLUS ‘cria de la gallina’, amb significat estès a la polla adulta, una manera comercial de vendre aquestes aus donant-los un nom que designa l’espècie jove (cf. fr. *poule* que va substituir l’ant. *geline*).

Lloca és mot universal cat., interromput en dues petites àrees, la Ribagorça i el Matarranya, per *clloca* i *cloca* respectivament,

Són mots normatius *lloca* i *cloca* (aquest, d’escassa extensió, potser no hauria de tenir aquella consideració), des del DOrt, 1917.

